

Jenei Júlia

AZ ÖRÖK HÓ

Jenei Júlia

AZ ÖRÖK HÓ

Copyright © Jenei Júlia, 2025
Minden jog fenntartva!

„A szeretet és a gyűlölet olyan szorosan összefonódnak,
hogy néha meg sem tudjuk különböztetni őket.”

(Daphne du Maurier, ford. Ruzitska Mária)
Az örök hó

Kiadta a Publio Kiadó Kft.,
9178 Hédervár, Kont István utca 2.
publio.hu

ISBN:
Szöveg © Jenei Júlia 2025
Szerkesztő: Tenner Anna
Korrektor: Gere Ágnes

A kulcs annyira könnyen siklott a zárba, mint az elmúlt években talán sosem. Erik számára úgy tűnt, mintha a lakás várta volna az érkezését, hogy ki tudja pihenni a nyomozást. Lelkileg is megterhelte, és felkavarta Judy emlékét. Tudta, hogy Oslo előtte, utána vele vagy nélküle, de ugyanaz marad. Mégis szerette volna azt hinni, hogy itt valaki, hiszen ide köti mind múltja, jövője, és már a jelene is.

Ahogy lehuppant az ágyra felismerte, hogy legalább annyira jó érzés újra a sajátjában feküdni, mint megismerni egy teljesen más kultúrát. Továbbra sem értette, hogy mit is élveznek az emberek abban, hogy egy kifacsart, sarkára állított világban a teljes kiszolgáltatottság állapotát élik át. Ráadásul, ha a választott úti cél el is nyeri tetszését, az még rosszabb, hiszen záros határidőn belül el kell hagynia.

El kell hagynia a települést, ami – be kellett vallania – rövid időn belül a szívéhez nőtt. Mielőtt elnyomta volna az álom, ezek a gondolatok tették meg utolsó lépéseiket elméjének táncparkettjén. Végére is azzal zárta le a gondolatmenetét, hogy ez számára csak egy munkaút volt.

– Csak nem az év detektívje?

– Szia, Morten –, mosolyodott el akaratlanul Erik, munkatársa láttán. A férfi fekete vastag bőrkabátot, bakancsot viselt; vad motoros benyomást azonban nem keltett. Barázdált arca, sokdioptriás, vastaglencsés szemüvege, talán száználmassá tehetette a szerkesztő újságírót.

– Azt hittük, még élvezed egy két napig a jeges bányaváros szépségeit. Nalren és Knud még fogadtak is rá, meddig bírod!

– a férfi szarkazmusa némiképp indokolt volt, hiszen Erik a következő évre át nem vihető szabadnapjait is örömmel írta kollégái javára, csak hogy ne kelljen megszakítania mindennapi rutinját. Eriknek kissé fájt az epés megjegyzés, de ismerte kollégáit, talán jobban is, mint ahogy azt sejtették volna.

– Majd beköszönök nekik.

Néhányan gratuláltak a gyors és alapos munkájához, majd Vincent, a főszerkesztő félrehívta Eriket:

– Tiéd a címlap, úgyhogy siess. Három hasábbal tervezz! Hagytam egy papírt az asztalodon. Hangsúlyozd a közbiztonságot és... hogy is hívják a várost?

– Longyearbyen.

– Khm... igen. Az országhoz való tartozását, hogy ők is a norvég nemzet szülöttjei, tagjai és hogy egyek vagyunk meg ilyenek...

A habókos főszerkesztő az utolsó félmondatot, menet közben hadarta gesztikulálva – Eriktől már távolodó, gyors léptekkel indult el a folyosón. Vincent élete egy hullámvasúthoz hasonlóan ért a csúcra, amikor – elődeihez képest – viszonylag fiatalon megkapta állását, majd zuhant a mélybe, amikor rágalmazás mondvacsinált gyanúja miatt, ideiglenesen ott kellett hagynia pozícióját. Egészségét, de főleg gondolkodását változtatta meg az eset. Azóta egészen máshogy viszonyult a világhoz, ami alkalmazottjaira nézve nem volt kedvező.

Miután Erik beállította a szövegszerkesztő paramétereit, kinyitotta aktatáskáját, hogy elővegye jegyzeteit. Minél hamarabb túl akart lenni a cikken, de ahogy felpattintotta a

kopott csatot táskája oldalán, hirtelen, ami benne volt, mind a földre borult.

Erik a szőnyegre térdelt és minden papírt egyesével szedett fel a hidegtől már-már pikkelyesre száradt kezével, de ez még csak a kisebb baj volt, mert egy kis szuvenír is kiesett a táskából és az aquavites felespohár apró szilánkokra tört. A férfit meglepte, hogy a táskában volt. Nemcsak a pohár összetörte, hanem a rászáradt ital illatába ágyazódott emlékek ostroma miatt is magába szállt, amíg a szőnyegről szemezte a kisebb-nagyobb üvegszilánkokat.

Úgy érezte, hogy valami nála nagyobb földöntúli hatalmasság, talán maga Noah Ihle atya istene, most jókat nevet rajta. Hiszen irodájában térdelve szedi fel az törött üveg darabjait a fehér berber szőnyegről, ami épp akkor, épp azokkal a szilánkokkal borítva, pont úgy nézett ki, mint az előző napokban látott csillogó hótakaróba burkolt sziget, amiről tudta, nem lesz ilyen egyszerű kitisztítania a fejéből.

Nem tudta, hogy mit érezzen. Jobban mondva, mit érezhet a pohárkával kapcsolatban. Az első emléke volt az oknyomozói kiküldetéséről.

Nem volt jobb ötlete, így elhatározta, hogy egy új út és egy új élet kezdetének állít emléket vele, kijelentette, hogy soha többet nem iszik alkoholt.

Mielőtt hazaindult, beadta a kész kéziratot a korrektori irodába Larsnak, majd otthonába érve, minden tömény, gyomorkeserű szeszestalt, a pálinkákkal együtt a mosdókagylóba száműzött.

Az éjszaka sokat forgolódott nehezen jött álom a szemére. Nyugtalanágát annak tudta be, hogy másnap reggel a

postaládájába érkező újság címlapján az ő cikke és az utolsó sorban az ő neve fog szerepelni: Erik Jenssen.

– Hol a cikkem? – kiáltotta el magát Erik, kezében a még bontatlan napilappal. Még lapzártá előtt odaadta Larsnak, így érthető volt heves indulata.

Öklével akkorát csapott a konyhaasztalra, kávéscsészéje is felborult, de a legkevésbé sem foglalkoztatta a férfit, hogy a hófehér terítő minden cérnaszálát átítatja a sötétbarna zaccos lé:

– Rendben, ahogy befejeztem visszahívom.

Azzal durván letépte az átlátszó műanyagcsomagolást a lapról és fennhangon olvasta fel a szalagcímet:

„Gyilkosság a Svalbard szigeteken! – A rémálom folytatódik?”

A férfi hangja a mondat végére elhalkult, ő maga, pedig megsemmisülten olvasta a cikket, ami munkája hiábavalóságának ékes bizonyítéka volt. A bevezetést átugorva a gyilkosság szóra fókuszált:

„Talán még emlékeznek, a hófödte kisvárosra, ahol 1998 nyarán, hazánk egyik súlyosabb, holttestek hiányában egyelőre, feltételezett sorozatgyilkosságának lehettünk tanúi. A helyi hatóságok szerint Longyearbyenben újabb eltűnés történt, így a rémálom folytatódni látszik.

Szinte példátlan módon, a feltételezett áldozat Noah Ihle, a szigetecsoport papja, akinek holléte ismeretlen és...”

A cikk végére a férfi azt próbálta behatárolni, hogy Vincent, Dante poklának hányadik bugyrába úzi, majd a képekre nézett, amelyek alatt arra kérték az olvasókat, hogyha bárki, bármi gyanúsat venne észre rajtuk, rögtön forduljon a rendőrséghez. Az elsőt, a templom oltára látszott a gyóntatófülke feléig, a másodikon pedig a kis tér volt látható, a fekete szoborral.

A férfi feje már a felszálláskor is görcsösen sajgott és azóta sem hagyta abba, ráadásul a telefonért nyúlva újabb helyen érezte a kellemetlen szorítást:

– Vince, nem tudom mit mondjak... – szólt legalázatosabb hangján a férfi.

– Nem kell bocsánatot kérned, de én sem fogok, miután azt mondom, hogy nem írhatsz többet a lapnak. Nem foglalkoztathatunk hiteltelenné vált újságírókat. Várlak a HR-en, ott mindent megbeszélünk – mondta jeges hangon a főszerkesztő és tetette a telefont.

Az előző nap még dicsfényben fürdő újságíró telefonjával a kezében, fájó fejjel ült a kávéval beterített asztal mellett, és arra gondolt, milyen jó lenne inni egy pohárral...

– Hozhatok valamit, uram? – A férfi, amennyire tudott, összerendezte a takaró alatt, majd mosolyogva egy vodka szódát kért.

A turbinák monoton zajába feledkezve, és az előző vodkától zsibbadó arccal, már nem is tartotta annyira rossz dolognak a repülést. Pláne a hajózáshoz képest. Újra kinyitotta a térképet, amit az utazási irodából hozott. Oslóban fel sem tűnt neki,

hogy a pirossal bekarikázott hely, egész Norvégia, illetve a Spitzbergák legészakibb települése, mi több a prospektus szerint a világon a legészakibb emberi életvitelre alkalmas település. Az úti célt, Longyearbyent, a maga alig kétezer fős lakosságával, a Svalbard szigetcsoport fővárosaként tartották számon. A repülővel majd az egész félszigeten átutazik, és még tovább is.

Nagy volt a csend. Csak gondolatai szakadatlan zsibongása töltötte be a hangok helyét elméjében, illetve néha újszülötteket hallott felsírni a turistaosztályon. Artikulátlan hangjaik az egész gép testében visszhangot vertek. Nem értett egyet a picik repülőn való utaztatásával, hiszen gyakran még felnőttkorban is nehéz kiegyenlíteni a magasban, illetve mélyben keletkezett nyomáskülönbséget. Tudta, ez mennyire zavaró lehet, és hogy egy idő után még fájdalmas is, ráadásul rizikós, mert a dobhártya be is szakadhat...

A semmibe felhúzott szemekkel bámuló, kérdő tekintetére válaszolva, a szomszéd sorban helyet foglaló nő szólalt meg:

– Csak néhány naposak, hetesek. Ahogy lehet átmegyek és adok nekik egy kis langyos vizet, attól kicsit megnyugsznak – mondta a nő, miközben feltűzte hullámos, szőke haját, és egy kitűzőt tett sáljára. A férfinak esélye sem volt elolvasni, se a nő nevét, és azt sem azt, hogy milyen pozíciót tölt be a gépen.

Amíg tett vett, a kapitány kikapcsolta az övek becsatolására vonatkozó jelzőfényt.

– Longyearbyenben nem szülehetnek gyerekek. Nincs hozzá kellőképp felszerelt kórház. Általában Tromsóban viszik a viselős anyákat az utolsó hónapokban, ahonnan az

egészséges kicsikkel térhetnek haza – Erik fejéből kezdett kiszállni a vodka, mi több, már várta a következőt, de a nőnek sikerült elvonnia a figyelmét.

– Elnézést, Judy Lawson vagyok. Főnővér a tromsói kórház szülészeten – azzal kezét nyújtott.

– Üdvözlöm, Erik Jenssen oknyomozó riporter Oslóból.

– A jó öreg Oslo. Én az USA-ból emigráltam... ha úgy tetszik. New Jersey-ben házasodtam, aztán... máshogy alakultak a dolgok, mint ahogy elképzeltük – rázta meg a fejét anélkül, hogy egy göndör tincse is megbicsaklott volna –, önnek mi dolga erre, ha nem vagyok túl indiszkrét? Longyearbyen nem a legkedveltebb hely a nyaralásra, és be kell, hogy valljam, nem is túl izgalmas.

Eriket meglepte a nő közvetlensége. Nem volt ehhez szokva, de nem bánta volna, hogy nem a térkép elfolyt apróbetűiből kell megismernie a várost. Elmondása szerint Longearbyen Judy életében is egy új kezdetet jelentett. Tromso volt az a hely, ahol Judy ápolónőként dolgozott, próbálva elszakadni New Jersey zajos világától. De a nő szerint mégis Longearbyeanben talált arra a magányra, amelyre olyannyira vágyott, de ugyanitt kellett szembesülnie saját múltjával is. A végtelen hómézők és a sarkkörü fények mindig emlékeztették arra, hogy hiába menekül az élet elől, a régi sebek még mindig vele maradnak. Tromso tehát nem csak egy város volt számára, hanem az ugródeszka az újkezdéshez és a szembenézés helye is.

– Dolgozni megyek, nemrég kértek fel egy helyi munkára.

– Nocsak – engedte lejjebb a napszemüvegét a hölgy, hogy jobban szemügyre vehesse a férfit –, akkor mégiscsak történt valami? Norah Landvik haláláról van szó?